

Františkovo slovo

č.157



Víra nám dává jistotu přítomného Ježíše

Maria je vzorem ctnosti a víry

Papež po atentátu v Barceloně: Nadále se zasazujeme o mír a svornost

Papežský vizitátor dokončuje zprávu o Medjugorje

Přemáhat nevěru v Boha i lhostejnost vůči bratřím

Papež: Boží přítomnost je silnější než zlo

Zveřejněno papežské poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků

Novost křesťanské naděje

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Víra nám dává jistotu přítomného Ježíše

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium (Mt 14,22-33) popisuje jednu epizodu od břehů Galilejského jezera, kde Ježíš po celonoční modlitbě vykročí po vodě směrem k lodi svých učedníků. Lodka se nachází uprostřed jezera v silném protivětru. Když učedníci spatří Ježíše, jdoucího po vodě, domnívají se, že jde o přelud, a polekají se. On je však ujistí: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ (v.27) Petr mu svým typickým rozmachem řekne: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě!“ a Ježíš jej zavolá: „Pojď!“ (vv. 28-29). Petr vystoupí z lodi a vykročí po vodě k Ježíši. Vzhledem k silnému větru však zaváhá a začíná tonout. Zavolá tedy: „Pane, zachraň mě!“ a Ježíš mu podá ruku a vytáhne jej (vv. 30-31).

Tato evangelní příhoda má bohatou symboliku a umožňuje nám, abychom přemýšleli o svojí víře jako jednotlivci i jako církevní společenství. O víře nás, kteří jsme dnes tady na tomto náměstí. Má toto společenství, toto církevní společenství víru? Jak je na tom každý z nás - i naše společenství - s vírou? Lodka je život každého z nás, ale také život církve; protivítr představuje těžkosti a zkoušky. Petrovo zvolání: „Pane, rozkaž, ať přijdu k tobě!“ a jeho výkřik: „Pane, zachraň mě!“ se tolik podobají naší touze vnímat Pánovu blízkost, ale také strachu a úzkosti, jež patří k obtížným momentům našeho života i našeho společenství, poznamenaného vnitřní slabostí a vnějšími těžkostmi.

Petrovi v oné chvíli nestačilo ujišťující Ježíšovo slovo, které bylo jako natažený provaz, jehož bylo možno se držet a čelit tak neklidným a nebezpečným vodám. Může se to přihodit také nám. Když se někdo nedrží Pánova slova, začíná kvůli pocitu jistoty hledat radu v horoskopech a u věstců a jde ke dnu. To znamená, že víra není tak silná. Dnešní evangelium nám připomíná, že víra v Pána a v Jeho slovo nás neuvádí na cestu, kde je všechno snadné a klidné; nezbavuje nás životních bouří. Víra nám dává jistotu přítomnosti, přítomného Ježíše, který nás pobádá, abychom překonali existenciální bouře; jistotu ruky, která nás zachytává, aby nám pomáhala čelit těžkostem, a ukazuje nám cestu, i když je tma. Víra zkrátka není útekem před životními problémy, nýbrž oporou na cestě, které dává smysl.

Tato epizoda je v každé době překrásným obrazem církve: loďky, která během plavby musí čelit protivětru a bouřím hrozících, že ji převrátí. To co ji zachraňuje, není odvaha a kvalita její osádky. Zárukou proti ztroskotání je víra v Krista a v Jeho slovo. Toto je záruka: víra v Ježíše a v Jeho slovo. Na této lodi jsme v bezpečí, navzdory svým ubohostem a slabostem, zejména když poklekáme a klaníme se Pánu jako učedníci, kteří se nakonec „klaněli a říkali: »Jsi opravdu Boží Syn«“ (v.33). Jak je krásné říkat Ježíšovi tato slova: „Jsi opravdu Boží Syn!“ Řekneme to všichni společně? – Jsi opravdu Boží syn (*opakuj přítomní*).

Panna Maria ať nám pomáhá vytrvat pevně ve víře, abychom obstáli v životních bouřích, zůstali na palubě loďky církve a odmítali pokušení nastoupit na lákavé, ale nebezpečné čluny ideologií, mód a sloganů.

Maria je vzorem ctnosti a víry

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes, na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, nám evangelium představuje nazaretskou dívku, která se po obdržení andělova zvěstování spěšně vydává na cestu za Alžbětou, aby jí byla nablízku během posledních měsíců jejího podivuhodného těhotenství. Když k ní Maria přijde, uslyší z jejích úst slova, která se stanou součástí modlitby Zdravas Maria: „požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého“ (Lk 1,42).

Vskutku, největší dar, který Maria přináší Alžbětě – a celému světu – je Ježíš, který už v ní žije. A žije nikoli jen ve víře a očekávání, jako u mnoha žen Starého zákona. Ježíš od Panny obdržel lidské tělo pro svoje spasitelské poslání. V domě Alžběty a jejího manžela Zachariáše, kde dříve vládla smutek v důsledku nedostávajícího se potomstva, panuje nyní radost z dítěte, které přichází a z něhož vyroste Jan Křtitel, předchůdce Mesiáše. Když Maria přijde, propukne radost vyvěrající ze srdce, protože Ježíšova neviditelná, ale reálná přítomnost dává všemu smysl: životu, rodině, spásu lidu... všemu!

Tato plná radost se projevuje Mariiným hlasem v nádherné modlitbě, kterou nám podává Lukášovo evangelium a která se podle jejího prvního latinského slova nazývá Magnificat. Je to zpěv chválící Boha, který koná veliké věci skrze pokorné lidi, neznámé světu, jako je právě Maria, jako je její snoubenec Josef, a jako je i místo, kde žijí, Nazaret. Veliké věci učinil Bůh s pokornými lidmi. Pán činí ve světě veliké věci s těmi, kdo jsou pokorní, protože pokora je jako uprázdňené místo přenechané Bohu. Pokorný je mocný, protože je pokorný, nikoli proto, že je mocný. V tom spočívá velikost pokorného a pokory. Chtěl bych vám – a také sobě – položit otázku, ale neodpovídat nahlas, ale každý ve svém srdci: Jak se má moje pokora?

Magnificat opěvuje milosrdného a věrného Boha, který uskutečňuje svůj plán spásy s maličkými a chudými, kteří v Něho věří, a důvěřují v Jeho Slovo jako Maria. Proto Alžběta zvolá: „Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45). Ježíšův příchod skrze Marii vyvolal v onom domě nejenom ovzduší radosti a bratrského společenství, nýbrž také víry vedoucí k naději, modlitbě a chvále.

To všechno bychom rádi měli dnes také v našich domech. Slavením Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie bychom chtěli, aby nám, našim rodinám a našim komunitám přinesla opět onen nezměrný dar, onu jedinečnou milost, o kterou musíme vždycky prosit nejprve a přede všemi ostatními milostmi, jež nám leží také na srdci, totiž milost, kterou je Ježíš Kristus! S Ježíšem nám Matka Boží přináší také novou, smysluplnou radost; přináší nám novou schopnost prožívat s vírou i ty nejbolestnější a nejobtížnější momenty; přináší nám schopnost milosrdenství, abychom si navzájem odpouštěli, chápali se a podporovali se.

Maria je vzorem ctnosti a víry. Když dnes rozjímáme o jejím nanebevzetí na konci její pozemské cesty, děkujeme jí za to, že nás na pouti života a víry ustavičně předchází. Je první učednicí. A prosíme ji, ať nás opatruje a podporuje, abychom mohli mít silnou, radostnou a milosrdnou víru, a ať nám pomáhá být svatými, abychom se s ní jednoho dne setkali v Ráji.

18.8.2017

Papež po atentátu v Barceloně: Nadále se zasazujeme o mír a svornost

Vatikán. Zármutek nad událostmi v Barceloně vyjádřil papež František tamějšímu arcibiskupovi, kardinálovi Juanovi José Omella y Omella. V telegramu nesoucím podpis státního sekretáře stojí, že „papež František je hluboce zarmoucen nad ztrátou lidských životů v tomto nelidském skutku“, „je nablízku jejich příbuzným a celé katalánské a španělské společnosti“. Svatý otec „odsoudil toto slepé násilí jako těžkou urážku Stvořitele“ a v modlitbě prosí Boha o pomoc, abychom „se nadále rozhodně zasazovali o mír a svornost ve světě“.

Španělská biskupská konference reagovala prohlášením, které „odsuzuje jakoukoliv podobu terorismu, který je vnitřně zvrácenou aktivitou, zcela neslučitelnou s morálním pohledem na spravedlivý a rozumný život. Nejen těžce porušuje právo na život a svobodu, ale ukazuje i tu nejtvrďší netoleranci a totalitarismus.“ Vatikánský rozhlas se telefonicky spojil s emeritním barcelonským arcibiskupem, kardinálem **Luisem Martinez Sistachem**, který vyjádřil rovněž své znepokojení nad nesmyslností tohoto násilí.

„První mojí reakcí byla bolest, nechápavost a také modlitba. Španělský episkopát ihned rázně odsoudil všechny typy terorismu, včetně tohoto, protože úmyslně vraždí nevinné lidi. Je

nesmyslný, nemá žádný lidský smysl! Modlíme se za zemřelé i za jejich příbuzné. Prosíme Pána, aby obrátil lidská srdce a učinil konec terorismu.“

Proč je podle Vás cílem právě Španělsko a proč Barcelona?

„To nevím, ale stalo se to také v jiných zemích. Španělsko bylo snadné. Ze zpráv, které jsem se dozvěděl, plyne, že policie věděla, že se něco chystá. Věděli to. Tentokrát zasáhli Barcelonu a Cambrils, ale mohli zasáhnout i jiná místa. Lidstvo, všechny země, všechny národy musejí vyvinout velké úsilí, pokud jde o formaci a výchovu lidí k hodnotám života a hodnotě života samého. Myslím, že tady je recept.“

Byla zasažena Barcelona. Víme však, že oběti jsou z mnoha zemí Evropy?

„Kdo je v zaměstnání obvykle nejde po Ramble, protože tam je mnoho turistů, cizinců. My chodíme jinudy. Střed města – Rambla – kde k atentátu došlo je však vždycky plný lidí. Je to atentát proti Evropské unii, proti světu, protože nebyli postiženi jenom Katalánci a Španělé, nýbrž lidé mnoha národností a zemí, kteří byli v té době v Barceloně. Není v tom žádný rozdíl, týká se to všech. Nedostává se slov, každý atentát působí sklíčenost. Zakoušíme bezmoc, i když ne že bychom byli nemohoucí, protože dnes v poledne se na barcelonském Plaza de Catalunya konala manifestace. Připomněli jsme si minutou ticha oběti a velký zástup lidí zde provolával: Nemáme strach! Nemáme strach! Terorismus musíme přemoci pokojem, bratrstvím a láskou. A jsme toho schopni, protože Bůh nám pomáhá!“

říká emeritní barcelonský arcibiskup, kardinál Lluís Martínez Sistach v souvislosti s tamějšími událostmi.

Zpravodajské agentury uvádějí, že teroristé, kteří však byli policií zastřeleni, měli na sobě atrapy sebevražedných výbušninových pásů a na místě činu se našly doklady jednoho z atentátníků. Zdrojem zprávy, podle níž se ke zločinu přihlásil tzv. islámský stát, je jako obvykle antidžihadistický webový portál [SITE](#) se sídlem v USA, který na publikaci svých zpráv uplatňuje autorská práva.

18.8.2017

Papežský vizitátor dokončuje zprávu o Medjugorje

Varšava/Medjugorje. V Medjugorje všechno se ubírá dobrým směrem – řekl v rozhovoru pro polskou katolickou agenturu KAI arcibiskup **Henryk Hoser**, který byl Apoštolským stolicem vyslán na toto místo, aby podal zprávu o tamější pastorační situaci.

„Závěry jsou pozitivní. Všechno se ubírá dobrým směrem. Moje poslání ostatně nemělo za cíl uzavřít toto místo, nýbrž pouze zjistit, zda pastorec je dobrá, účinná a strukturovaná. A to je. Z hlediska pastorec je tedy určitě konstatace pozitivní“

– říká arcibiskup Hoser, který pro Svatý stolec momentálně dokončuje svoji zprávu. Ta se však, jak známo, nebude zaobírat otázkou uznání nadpřirozeného charakteru údajných zjevení v Medjugorje.

Angelus

20.8.2017

Přemáhat nevěru v Boha i lhostejnost vůči bratřím

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium (Mt 15,21-28) nám podává jedinečný příklad víry kananejské ženy, která byla pro židy cizinkou, při jejím setkání s Ježíšem. Scéna se odehrává ve chvíli, kdy se Ježíš vydává do tyrského a sidónského kraje v severozápadní Galileji. Tady se tato žena obrací na

Ježíše zvoláním, aby uzdravil její dceru, která je - praví evangelium - „krutě posedlá“ (v.22). Zdá se, že Pán v první chvíli tento bolestný křik neslyší, což přiměje učedníky, aby se za ní přimluvili. Ježíšova zdánlivá netečnost neodradí tuto matku, která dále naléhá svým voláním.

Vnitřní sílu této ženy, umožňující překonávat každou překážku, je nutno hledat v *mateřské lásce a důvěře*, že Ježíš může tuto prosbu vyslyšet. To mne vede k zamyšlení nad silou žen. Jsou schopné svojí silou dosáhnout velkých věcí. Známe mnohé takové! Můžeme říci, že je to láska ženoucí víru a víra stávající se odměnou lásky. Trýzeň lásky k vlastní dceři ji přiměla „křičet: »Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův!«“ (v.22). Vytrvalost víry v Ježíše způsobila, že ji neodradilo počáteční odmítnutí, takže za ním „přišla, klaněla se mu a prosila: »Pane, pomoz mi!«“ (v.25).

Nakonec se Ježíš pozastavuje před vytrvalostí a jakoby v úžasu nad vírou této pohanské ženy. Proto jí vyhoví a řekne: „»Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ«. A od té chvíle byla její dcera zdravá“ (v. 28). Tato pokorná žena je dána Ježíšem za příklad nezlomné víry. Její neodbytná prosba o Kristův zásah je pro nás podnětem k tomu, abychom se nenechali odradit a nezoufali, dolehnou-li na nás těžké životní zkoušky. Pán se od nás v našich potřebách neodvrací, a pokud se někdy zdá, že naše prosby o pomoc nevnímá, činí tak proto, aby vystavil zkoušce a posílil naši víru. Máme pokračovat ve volání jako ona žena: „Pane, pomoz mi! Pane, pomoz mi!“. Takto, s vytrvalostí a odvahou. A tuto odvahu je třeba mít v modlitbě.

Tato evangelní epizoda nám pomáhá chápat, že všichni potřebujeme růst ve víře a upevňovat svoji důvěru v Ježíše. On nám může znovu pomoci nalézt cestu, když jsme zbloudili a cesta se nám už nejeví schůdnou, nýbrž příkrou a těsnou; když je unavující zachovávat věrnost svým závazkům. Je důležité, abychom denně živili svoji víru pozorným nasloucháním Božího Slova, přijímáním svátostí, osobní modlitbou jako bychom volali k Němu: „Pane, pomoz mi!“ a také konkrétními postoji lásky vůči bližním.

Svěřme se Duchu svatému, aby nám pomáhal vytrvat ve víře. Duch vlévá do srdce věřících smělost; dává našemu životu a našemu křesťanskému svědectví přesvědčení a přesvědčivost; dodává nám odvahu přemáhat nevěru v Boha i lhostejnost vůči bratřím.

Panna Maria ať v nás uchovává vědomí, že potřebujeme Pána i Jeho Ducha, a vyprosí nám silnou víru plnou lásky a lásku, která se umí stát prosbou, odvážnou prosbou k Bohu.

21.8.2017

Papež: Boží přítomnost je silnější než zlo

Vatikán. Svatý otec si přeje, aby vztahy katolíků k valdenským a metodistickým církevním společenstvím nebyly jen formální a korektní, ale opravdu bratrské a živé. Papež to píše v dopise zaslaném účastníkům synody zmíněného italského evangelického společenství v Torre Pellice, poblíž Turínu. V listě připomíná na letošek připadající 500. výročí Reformace, z jejíhož proudu vznikli také nynější valdenští a metodisté, kteří jsou členy Světového společenství reformovaných církví. Papež František v úvodu listu připomíná svoji návštěvu v dějišti konání jejich synody před dvěma roky (foto) a vyjadřuje přání, aby její účastníky „oživovala radost z toho, že stojí tváří v tvář Kristu. Jeho pohled, kterým se k nám obrací – píše František - je pramenem našeho pokoje, neboť nám dává pocítit, že jsme milovanými dětmi Otce a umožňuje nám nově vidět druhé, svět i dějiny. Právě tento pohled má osvěcovat naše vztahy – píše papež – aby nebyly pouze formální a korektní, nýbrž bratrské a živé. Dobrý Pastýř chce, abychom kráčeli společně a svým pohledem objímá nás všechny, svoje učedníky, po jejichž jednotě touží. Je velice důležité – čteme dále v papežově listu – abychom kráčeli k plné jednotě s nadějí, která považuje Boží přítomnost za silnější než zlo. Důležité je to právě dnes, ve světě poznamenaném násilím a strachem, zraněními a lhostejností, kde sobectví utvrzující se na úkor druhých zatemňuje jednoduchou krásu přijetí, sdílení a lásky. Naše

křesťanské svědectví nesmí podlehnout logice tohoto světa: společně si pomáhejme přijímat rozhodnutí žít logikou Kristovou!“ – píše papež František italským valdenským a metodistickým církevním společenstvím shromážděným na synodě a prosí je v závěru, aby se modlili za něho a za všechny bratry a sestry.

21.8.2017

Zveřejněno papežské poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků

Vatikan. „Přijímat, chránit, podporovat a integrovat migranty a uprchlíky – těmito čtyřmi okruhy se zabývá dnes zveřejněné papežské poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků připadajícímu na 18. leden příštího roku. Je uvedeno citací z knihy Levitikus (19,34): „S cizincem, který bude s vámi přebývat, musíte jednat jako s jedním z vás. Budeš ho milovat jako sebe samého, neboť i vy jste byli cizinci v egyptské zemi: Já jsem Hospodin, váš Bůh.“

K prvnímu okruhu papež František poznamenává, že „*přijímat* znamená nabízet migrantům a uprchlíkům širší možnosti bezpečného a legálního vstupu do cílových zemí. Proto by bylo žádoucí zjednodušit a zrychlit proces vydávání humanitárních vstupních víz.“ Poselství nedoporučuje „kolektivní a svévolné deportace migrantů a uprchlíků, zvláště pokud mají být vráceni do zemí, které nemohou zaručit respektování důstojnosti a lidských práv.“ V závěru tohoto prvního odstavce papež konstatuje, že „osobní bezpečnost musí předcházet tu národní a v důsledku toho je nezbytné utvořit vhodný personál pro kontrolu hranic.“ Migrantům a uprchlíkům má být zaručena bezpečnost a základní služby a rovněž je třeba se snažit vůči těm, kdo překračují hranice bez povolení, preferovat jiná řešení než jejich zadržování.“

Pokud jde „*ochranu*“, spočívá v řadě aktivit na obranu práv a důstojnosti migrantů a uprchlíků, a to již v jejich vlasti, totiž nabídkou jistých a ověřených informací ještě před jejich odchodem kvůli jejich »ochraně před praktikami ilegálního náboru« (*Erga migrantes caritas Christi*, 6 – 1. května 2004). Tato pomoc by měla pokračovat v cílových zemích a zajistit migrantům vhodnou konzulární péči, právo mít v držení dokumenty osobní totožnosti, rovný přístup ke spravedlnosti, možnost otevřít si bankovní konta a obdržet alespoň minimální zajištění životních potřeb.“ Zvláštní pozornost věnuje papež také nezletilým migrantům, když poznamenává, že „všeobecné právo na národní příslušnost je třeba uznat a náležitě přiznat všem chlapečkům a holčičkám ve chvíli jejich narození.“

Třetím okruhem postojů vůči migrantům a uprchlíkům je *podpora*, která spočívá ve vytvoření takových podmínek seberealizace, aby se mohli rozvíjet ve všech lidských dimenzích podle vůle Stvořitele. Patří sem právo vyznávat náboženství a mít možnost pracovat, učit se jazyk a osvojit si aktivní občanství.

Posledním okruhem je *integrace*, která má probíhat na rovině příležitosti interkulturního obohacení. Integrace není »asimilace, vedoucí k potlačení nebo zapomení vlastní kulturní identity. Kontakt s druhým vede spíše k odhalení jeho „tajemství“, otevření se mu a přijetí jeho platných hodnot, což přispěje k většímu vzájemnému poznání. Je to dlouhodobý proces, který vede k utváření společností a kultur, aby byly stále více odleskem rozmanitosti lidem daných Božích darů« (Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků* 2005). Papež František poukazuje na nezbytnost favorizovat kulturu setkávání a kulturní výměny šířením vhodných programů pro integraci i připravovat v tomto ohledu také místní komunity. V případě lidí, kteří byli nuceni opustit vlast v důsledku humanitární krize, připomíná, že je zapotřebí zajistit jim náležitou pomoc, aby se mohli vrátit a pracovně se reintegrovat ve své vlasti.

Ve svém poselství papež také zmiňuje, že na summitu OSN v New Yorku (19. září 2016) vyjádřili představitelé států vůli zasadit se za migranty, za ochranu jejich životů a práv a sdílet tuto odpovědnost na globální rovině a že by za tímto účelem do konce příštího roku (2018) měly být přijaty a schváleny dvě globální dohody (*Global Compacts*), věnované jednak

uprchlíkům a pak migrantům. V samotném závěru svěřuje Petruův nástupce naděje všech migrantů přímluvě Panny Marie. Právě na slavnost jejího Nanebevzetí je datováno papežovo poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků.

Novost křesťanské naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V knize Zjevení jsme slyšeli toto Boží Slovo: „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5).

Křesťanská naděje se zakládá na víře v Boha, který tvoří novým život člověka, tvoří novým dějiny a tvoří novým kosmos. Náš Bůh je Bohem, který tvoří novoty, protože je Bohem, který překvapuje.

Není křesťanské chodit se zrakem obráceným dolů – jako chodí vepři, kteří se stále dívají dolů – a nepozvedat oči k obzoru. Jako by celá naše cesta končila tady, v okruhu několika metrů; jako by v našem životě neexistoval žádný cíl a žádné spočinutí a my bychom byli nuceni věčně se toulat, bezdůvodně a namáhavě. To není křesťanské.

Závěrečné stránky Bible ukazují nám věřícím poslední horizont cesty: nebeský Jeruzalém. Je přirovnáván především k obrovskému stanu, kde Bůh všechny lidi přijme, aby s nimi definitivně přebýval (Zj 21,3). Toto je naše naděje. Co učiní Bůh, až budeme konečně s Ním? Projeví nám nekonečnou něhu jako otec, přijímající svoje děti, které se dlouho namáhaly a strádaly. V Apokalypse Jan prorokuje: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh [...] jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek, ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo. [...] Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,3-5).

Zkuste rozjímat o tomto úryvku Písma svatého nikoli abstraktně, nýbrž po přečtení denního zpravodajství, shlédnutí televizních novin či obálek časopisů, jež přinášejí tolik smutných zpráv a nám všem hrozí, že si na ně zvykneme. Zdravil jsem před chvílí někoho z Barcelony, odkud byly smutné zprávy! Zdravil jsem někoho z Konga, odkud jsou smutné zprávy! A jmenuji jenom dvě ze zde přítomných zemí. Zkuste pomyslet na tváře dětí vystrašených válkou, na pláč matek, na ztracené sny mnoha mladých, na uprchlíky, kteří podnikají hrůznou cestu a často jsou vykořisťováni. Také toto je bohužel život. Někdy se zdá, že především.

Možná. Avšak je tu Otec, který roní slzy nekonečného slitování nad svými dětmi. Máme Otce, který umí plakat a pláče spolu s námi. Otec, který nás očekává, aby nás utěšil, protože zná naše utrpení, a připravil nám jinou budoucnost. Toto je velkolepá vize křesťanské naděje, která se rozevírá nad každým dnem našeho života a pozvedá nás.

Bůh nám neudělil život nedopatřením, aby Sebe i nás nutil do úmorných nocí úzkosti. Avšak stvořil nás proto, že chce, abychom byli šťastní. Je naším Otcem a pokud my tady a teď zakoušíme život, který není tím, co pro nás On zamýšlel, Ježíš nám poskytuje záruku, že sám Bůh uskutečňuje vykopení. Pracuje na našem vykopení.

Věříme a víme, že smrt a nenávist nemají na naší životní cestě poslední slovo. Být křesťany znamená mít novou perspektivu: nadějeplný pohled. Někdo věří, že život dochází veškerého svého štěstí v mládí a v minulosti, a život, že je pozvolným chátráním. Jiní mají za to, že naše radosti jsou pouze podružné a přechodné a že je do života lidí vepsána nesmyslnost. Takoví si tváří v tvář pohromám říkají: Život nemá smysl. Naše cesta nemá smysl. My křesťané tomu nevěříme. Avšak věříme, že na lidském horizontu je slunce, které osvětluje navždy. Věříme, že naše nejkrásnější dny mají teprve přijít. Jsme spíše lidmi jara než podzimu. Rád bych položil otázku, na kterou ať každý odpoví sám pro sebe: Jsem člověkem jarním nebo podzimním? Všimáme si spíše zárodků nového světa než žloutnoucího listí. Nekonejšíme se nostalgiemi, litováním a lamentováním: víme, že Bůh si přeje, abychom byli dědici příslibu a neúnavnými pěstiteli snů. Nezapomeňte na onu otázku: Jsem člověkem jara nebo podzimu? Očekávám květy, plody a slunce, kterým je Ježíš, anebo jsem člověkem podzimu, který se stále dívá dolů, je zatrpklý a tváří se kysele.

Křesťan ví, že Boží království, panování Jeho lásky roste jako obrovské pšeničné pole, třebaže je na něm také koukol. Vždycky jsou problémy, řeči, války a nemoci. Jsou problémy, ale klasy rostou, a nakonec bude zlo vymýceno. Budoucnost nám nepatří, ale víme, že Ježíš Kristus je největší milostí života, Božím objetím, jež nás očekává na konci, ale již nyní nás cestou provází a těší. On nás vede k obrovskému „stanu“ Božího přebývání s lidmi (srov. Zj 21.3), a s mnoha dalšími bratry a sestrami přinášíme Bohu paměť dnů prožitých tady na zemi. A bude krásné v oné chvíli objevit, že se nic neztratilo, žádný úsměv a žádná slza. Jakkoli by náš život byl dlouhý, bude nám připadat, že jsme jej prožili v mžiku. A že stvoření se nezastavilo šestého dne Geneze, ale vytrvale pokračuje, protože Bůh o nás stále pečuje. Až do dne, kdy se všechno naplní, do onoho rána, kdy zmizí slzy, do chvíle, kdy Bůh pronese poslední slovo požehnání: „Hle - praví Pán - všechno tvořím nové!“ (v.5). Ano, náš Otec je Bůh novostí a překvapení. A toho dne budeme opravdu šťastní a budeme plakat radostí.